

Sygn. akt IX Ka 485/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Szeliga

Sędziowie: SO Marcin Chałoński (spr.)

SO Zbigniew Karamara

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Piwko

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 roku

sprawy Ł. D.

oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą

w Staszowie

z dnia 10 stycznia 2013 roku sygn. akt VII K 70/13

I. uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 pkp postępowanie w sprawie umarza;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. K. kwotę 619, 92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

IX K a 485/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2013 roku w sprawie sygn. akt VII K 70/13 Sąd Rejonowy w Sandomierzu VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Staszowie uznał oskarżonego Ł. D. za winnego po pierwsze popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 31 sierpnia 2012 roku w P. województwa świętokrzyskiego, znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją siostrą K. D. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury w miejscu zamieszkania, w trakcie których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, szarpał i popychał oraz groził pobiciem i za ten czyn wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Po drugie uznał go winnym występku polegającego na tym, że w dniu 31 sierpnia 2012 roku w P., województwa świętokrzyskiego, trzymając w ręce nóż groził pozbawieniem życia A. R., a groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione, to jest przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Po trzecie z kolei uznał Ł. D. za winnego przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od 2 września 2012 roku do 3 września 2012 roku w P., województwa (...), działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, używając groźby

pobicia, wywierał wpływ na świadka K. D. w celu zmuszenia jej do zmiany zeznań w ten sposób, że w dniu 2 września 2012 roku w P., województwa (...) groził pobiciem K. D. w celu zmuszenia jej do zmiany zeznań w toku postępowania Ds. 898/12/S. tutejszej Prokuratury, zaś w dniu 3 września 2012 roku w P., województwa (...) groził pobiciem K. D. w celu zmuszenia jej do zmiany zeznań w toku postępowania Ds. 898/12/S. tut. Prokuratury, to jest ciągu występów, z których każdy wyczerpuje znamiona przepisu art. 245 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za ten ciąg przestępstw na podstawie art. 245 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wreszcie po czwarte wspomniany na wstępie Sąd uznał Ł. D. za winnego popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 31 sierpnia 2012 roku w P., województwa świętokrzyskiego, po uprzednim wybiciu dziury w drzwiach pokoju zajmowanego przez K. D., wszedł do niego skąd zabrał w celu przywłaszczenia kwotę 200 złotych na szkodę w/w pokrzywdzonej i za ten występ wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Nadto na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy w Sandomierzu Zamiejscowy Wydział Karny w S. wymierzone Ł. D. kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której, na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie czyli zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 1 września 2012 roku do 10 stycznia 2013 roku, zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego oraz zwolnił Ł. D. od kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. orzeczenie w całości na korzyść Ł. D. i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 § 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez jednostronną i dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadków, którzy byli dla Sądu jedynym wiarygodnym dowodem, a tym samym bezzasadnie odmówienie wiary oskarżonemu kiedy twierdził, że co do czynu I z aktu oskarżenia to nie było nigdy przemocy fizycznej w stosunku do siostry K. D., co do czynu III, że nigdy nie było takich przypadków, aby używał gróźb pod adresem siostry o odwołanie jej zeznań w sprawie i co do czynu IV, że wprawdzie uszkodził drzwi do pokoju zajmowanego przez K. D., ale nie zabrał jej żadnych pieniędzy. W konsekwencji powyższego zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia w punktach I, III i IV czynów.

W konkluzji apelacji obrońca oskarżonego Ł. D. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów z punktów III i IV oraz o zmianę opisu czynu z punktu I poprzez eliminację znęcania się fizycznego i wymierzenie za czyny z punktów I i II kary z warunkowym zawieszeniem wykonania ewentualnie gdyby Sąd nie podzielił argumentów apelacji o uniewinnienie co do czynów III i IV oraz o zmianę opisu czynu I, wniósł o złagodzenie orzeczonej kary poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Niezależnie od granic środka zaskarżenia oraz wpływu zarzutów podniesionych w apelacji na treść rozstrzygnięcia, zaskarżony wyrok należało uchylić i postępowanie w sprawie umorzyć. Doszło bowiem do wystąpienia tzw. bezwzględnej przesłanki odwoławczej przewidzianej w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k., który stanowi o uchyleniu zaskarżonego orzeczenia gdy zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt. 5, 6 i 8-11 k.p.k.

Mianowicie jak wynika z odpisu skróconego aktu zgonu nr 14/2013 z dnia 7 sierpnia 2013 roku wydanego przez Urząd Stanu Cywilnego w P. oskarżony Ł. D. zmarł w dniu 26 czerwca 2013 roku w P.. Okoliczność śmierci oskarżonego w toku postępowania przed Sądem II instancji wyłącza postępowanie w myśl art. 17 § 1 pkt. 5 k.p.k. bowiem przepis ten jednoznacznie stanowi, że nie wszczynają się postępowania a wszczęte umarza w przypadku śmierci oskarżonego.

Dlatego też w tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k. orzekł jak w wyroku uchylając zaskarżone orzeczenie i umarzając postępowanie w sprawie.

O kosztach procesu w sprawie orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt.2 k.p.k..

SSO Marcin Chałoński SSO Anna Szeliga SSO Zbigniew Karamara